

ŽIVOT

ZÁBRDOVIČKÉ FARNOSTI

Znovu objevení
Krista

Tříkrálová
sbírka

Postní období

Rozhádané nůžky

FARNÍ PLES

tiráž

ZIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejně, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Otec Jiří, Václav Müller,
Jakub Ujezdský, Pavla
Ujezdská, Jirka Sluka,
Blanka Prokopová, Pavel
Roučka, Kája a Janička
Krejčí

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

obsah

- 1 Co zažijeme v době postní?
- 2 Duchovní slovo o. Jiřího
Postní modlitba
- 3 Děti ze sálu děkují
Tříkrálová sbírka
- 4 Znovu objevujeme Krista
Vánoční besídka
- 5 Farní ples
Poděkování za farní ples
- 6 Ministrantská výprava...
- 7 Proč se rád modlím Růženek
Zamyšlení - Zajed' na hlubinu
- 8 Bajka nejen pro nůžky -
Rozhádané nůžky
- 9 Ester

Milí farníci

Moc děkujeme Vám všem, kteří se podílíte na příspěvcích do našeho farního časopisu a také všem, kteří si rádi náš časopis přečtete.

Vaši redaktoři
Lucie a Dominik Grůzovi

Co zažijeme v době postní?

Neděle 6.3.2011

v 9:45 mše svatá s duchovní hudbou,
účinkují: sóla - sbor - varhany
Eduard TREGLER (1868-1937)
MISSA BREVIS D-dur op. 9
AVE MARIA
O, BONE JESU op. 15 č. 2
AVE VERUM op. 15 č. 1

Neděle 6.3.2011

od 14:00 Dětský karneval:
Srdečně zveme všechny děti a rodiče
na skvělou zábavu do farního sálu.

Od neděle 6.3.2011

Možnost zápisu na čtení křížových cest

Středa 9.3.2011

Popeleční středa, začátek postní doby

Úterý až středa 15.-23.3.2011

Poutní zájezd do Izraele

Neděle 17.4.2011

Květná neděle, začátek Svatého týdne

Čtvrtek 21.4.2011

Zelený čtvrtek mše svatá v 18:00

Pátek 22.4.2011

Velký pátek obřady v 18:00

Sobota 23.4.2011

Bílá sobota mše svatá ve 20:00

Neděle 24.4.2011

Boží hod velikonoční, mše svatá s duchovní hudbou
v 9:45 účinkují: sóla - sbor - orchestr - varhany
Max FILKE (1855-1911) MISSA IN G-dur op. 80 Jan Nepomuk
ŠKROUP (1811-1892) TERRA TREMUIT
Josef Jan PIHERT (1845-1911) REGINA COELI op. 69
Karel NANKE (1768-1831) ALELUJA

Neděle 1.5.2011

v 9.45 mše svatá s duchovní hudbou
účinkují: sóla - sbor - varhany
Zdeněk HATINA (1941)
ČESKÁ LITURGICKÁ MŠE
ZDRÁVAS KRÁLOVNO
GLORIA PATRI
ČTYŘI PRELUDIA PRO VARHANY

Sobota 14.5.2011

Farní výlet

Duchovní slovo o. Jiřího

Milí farníci.

Postní doba začíná výzvou „Čiňte pokání a věřte evangeliu.“ Právě pokání je dar od Boha, který ale dává štědře, takže nemusíme mít strach. On ví jak potřebujeme změnu, nápravu a hlubší pochopení pravdy. Z naší strany se vyžaduje spolupráce s touto milostí: skutečná lítost, vzdání se toho, co jsme si přisvojili, ale nikdy nám to nepatřilo. K pokání také vždycky patřily i dobrovolné oběti srdce, kdy klademe Bohu na oltář věci čisté a krásné. Jen při tom zachovejme pokoru, vědomí, že všechno je milost. Nedávno jsem slyšel krásné přirovnání „Bylo by divné dostat dárek a pak se chlubit tím, že jsem ho rozbalila a teď ho používám.“

Věřit evangeliu... Často se lidé ptají, jaká je Boží vůle, co by měli dělat. Tady se opět postní dobou nabízí řešení: „To je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal“ (Jn 6, 29). Tedy ne jakákoliv víra, ale skutečně pravá, objektivní. Ale především víra jako osobní úkon, osobní přilnutí, bez kterého nikdo nemá právo nazývat se věřícím.

Tak nás postní doba takovou velestručnou popeleční formulí zve ke skutečné nápravě srdce a k přilnutí k Bohu a jeho pravdě. Velké myšlenky, které je zapotřebí převést do řeči obyčejných skutků a rozhodnutí.

o. Jiří

POSTNÍ MODLITBA

Jako moře je lidská bolest,
jako moře – v uzavřené svatyni,
v tichu,
modlím se za vás k Otci.

Ach, daruj nám, daruj
daruj pokoj a uzdravení
srdce z masa
nezmrtnělé v kameni... dej!

Zrak Tvůj proudí do mých očí
a poznáním naplňuje vjem.

Vždyť přesvědčuješ nás
v podivení věcí budoucích
jež v minulosti čteme.

A ve Slově mluviš
potvrzuješ zdání,
to ústy svatými vyřčeno jest.
Ach daruj nám, daruj
po smutku vlej nám mír
vhledem do duší
v rozlišení Milostí Božích.

Jak vody plynou naše dny
jak vody
v bezradnosti nacházíme pevný bod
darovat se z lásky potřebným.

A tak znovu Amen říkám Tvému Slovu
aby v naslouchání stalo se Vůli
ač v diskretnosti sděleno bylo
tvému tvorů.

AMEN

-K.K.-

Co jsme zažili v době adventní a vánoční

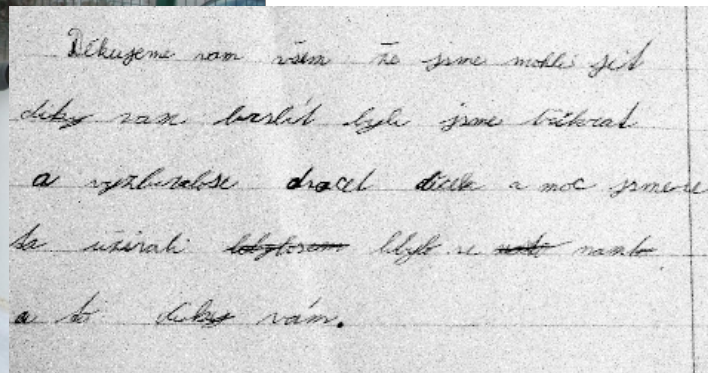

Děti ze sálu děkují

Děkujeme všem, co se přišli 12. prosince podívat na naše vystoupení do farního sálu a koupili si nějaký náš výrobek. Díky vám jsme mohli v lednu a únoru bruslit a nejen jednou, vystřídal se nás na ledě 20 dětí.

Děkujeme.
děti ze sálu

(někteří z účastníků bruslení)

Pokud by někoho zajímala celková vybraná suma a její využití na jednotlivé bruslení, je k dispozici na faře u Blanky Prokopové.

Tříkrálová sbírka 2011

Již tradičně i letos jsme se zapojili do Tříkrálové sbírky. Letos probíhala v naší farnosti čtyři dny, od čtvrtku do neděle. Koledování se účastnilo dohromady 39 malých i velkých koledníků a

vybralo se **81 831 Kč a 10 EUR.**

Poprvé se koledovalo i v prodejně Interspar. Koledníci, kteří tam byli, si to pochvalovali – hodně lidí přispělo do pokladničky svými penězi, vesměs jen kovovými mincemi, koledníkům nebyla zima a nebyl problém využít i záchod.

Venku se zdá být koledování těžší. Je zima, i když letos oproti předchozím rokům tak nemrzlo, ale přšelo, některé letáky a cukry se nedaly kvůli promočení rozdávat lidem. Není vždycky jednoduché se dostat do většího domu a obejít jednotlivé byty, někoho svým příchodem potěšíte, druhému otrávíte celý den...

Jako jednomu z pravidelných koledníků se mi ale zdá, že lidé jsou rok od roku ochotnější a přívětivější. A i když nechtějí dát peníze (není to povinné), tak už k nám nejsou tak hrubí. A taky se u toho zažije spousta legrace.

Díky všem, co se jakýmkoliv způsobem do sbírky zapojili.

jeden z koledníků

ZNOVU OBJEVUJEME KŘEST postní snažení (nejen) pro děti

V letošní postní době chceme s dětmi a třeba i s dospělými znovu objevit dar křtu, jeho velikost a krásu, abychom si uvědomili, že skrze křest patříme do velké rodiny Božích dětí a máme vydávat radostné svědectví o své víře.

Každou postní neděli vezmeme jeden symbol, který může souviset jak s nedělním evangeliem, tak s tématem křtu. Skrze tyto symboly si „zopakujeme“, co všechno křest znamená, a jednoduché motto pro nás může být námětem k přemýšlení nebo společné modlitbě s dětmi.

Každou postní neděli děti dostanou při katechezi „dopis“, ve kterém bude jeden ze symbolů křtu s jeho stručným vysvětlením. Součástí „dopisu“ je i „vodní vlnka“ – děti ji vystříhnou, modře vybarví, podepíší a přinesou další neděli v obětním průvodu. Mohou na ni i napsat, jak se jim v týdnu dařilo přemáhat zlo a dělat dobré skutky, protože jim dával sílu jejich křest. Vlnky připevní katechetka na společný obraz pod hlavním oltářem. Během postní doby nám tak bude postupně vznikat obraz složený z jednotlivých symbolů křtu a modrých vlnek.

Voda sestávající z jednotlivých vlnek je zároveň znamením společenství církve, do něhož všichni pokřtění patří.

ZNOVU OBJEVUJEME KŘEST postní doba 2011		
	 Věřím v Boha	
 Jsem Boží dítě		 Mám nový život
	 Ježíš je mým světlem	
	 Duch Svatý mi dává sílu	

Vánoční besídka

Na Vánoční besídce to bylo fajn, protože se to všem povedlo. Zpívalo se tam, hrálo se tam, přednášely se básničky a podobně. Také jsme se společem hráli naše představení „Čtvrtý král“. Všechny holky byly napjaté a trochu měly i strach, aby si neudělaly ostudu, když zapomenou slova. Anička Oujezdská a já jsme byli vypravěči. Vypravěči byli absolutně v klidu, jelikož to četli. Nejtěžší úkol měla asi Zuzka Sluková, která se musela naučit nazpaměť hlavní roli. Ale nakonec to dopadlo dobře.

Nejvíce se mi z celé besídky líbily malé holčičky Graffovy, které báječně zpívaly koledy. Zkrátka všem se to povedlo a všichni byli spokojení.

Po besídce bylo „zdravé překvapení“. Ti, kdo účinkovali, dostali veliký pomeranč a jablko.

A kdo se na besídce podílel? Děti z rodiny Pečínkovy, Javorovy, Kaňovy, Zemanovy, Mlčákovy, Graffovy, Balogovy, Pompovy, Wildmanovy, Krejčí, Slukovy, Oujezdských a nakonec Dáša Kuchařová a Kája Krejčí, které besídku organizovaly. Všem patří vřelý dík za milé společenství se třemi králi, vlastně čtyřmi u jesliček. ☺

Jana Krejčí

Poděkování za farní ples

Moji milovaní přátelé, před plesem jsem měl opravdu velký strach, že budu muset letošní ples zrušit pro malý zájem. Nestalo se. Ples byl a doufám, že se i líbil. Jsem rád, že náš „Oče“ poděkoval dříve, než jsem to stačil udělat já. Chtěl jsem k poděkování připojit i částku, kterou letošní ples vydělal a tu jsem v neděli po plese ještě neznal. Dnes mohu říci, že ples vydělal částku 9 377,- Kč.

Proto mám velkou chuť poděkovat každému, kdo měl s plesem vůbec co do činění. Nejsem si ale jistý, zda bych na někoho nezapomněl a potom, zda by to někomu ze skromnosti nebylo proti mysli.

Beze jmen chci tedy poděkovat všem, kteří:

- vyrobili vstupenky na ples od jejich tvorby až po tisk
- zajistili hudbu
- nelitovali svého času a přišli sál připravit a uklidit
- vyrobili jednohubky a napekli pro náš bufet
- zajistili chlebičky, víno a další proviant
- se postarali o provoz našeho bufetu
- přispěli do tomboly věcným či finančním darem (a že jich opravdu nebylo málo)
- zabalili a přichystali dárky do tomboly
- jejichž ruce byly dost pracovitě, aby namotali tombolové lístky nebo naprogramovali jejich generování,
- i těm, kteří je v sále prodávali
- každému, kdo si koupil vstupenku nebo pozval někoho dalšího na náš ples

Všem opravdu **DÍKY**

Podíleli jste se na plese a nejste tu? Moc se omlouvám za svou sklerózu.

☺
TK

FARNÍ PLES

Je pátek 4. 2. 2011 kolem sedmé hodiny večer. U nás doma n a s t á v á klidná atmosféra pro spinkání a zároveň můžete cítit vzrůstající napětí. Nejmladší syn právě poslouchá maminčinu ukolébavku a s plným bříškem je položen do postýlky. Ještě křížek na čelo se slovy: „Ať tě

všichni svatí opatrují a ať spinkáš tak do tří.“ Starší „synátor“ už se uvelebil v obýváku u Bořka a s plnou pusou čipsů nám mává a volá: „Čáuuuu.“

A už vstupujeme do domu rytířských ctností. V šatně nás vítají usměvaví manželé Kaňovi, a samozřejmě k lístku do šatny přidávají nějaký ten vtip. Jen co zasedneme ke svému stolu v překrásně nazdobeném sále, vstupují páry, oblečené ve španělském stylu a předtančují nám.

Příjemně povzbuzeni rychle na parket, ať se nám hlava točí v rytmech swingu! Je to paráda! Skoro všechny páry se nechaly inspirovat a parket se plní.

Všechno rychle plyne, támhle prohodíte slovo s tím, támhle s tamtím. Pak se zastavíte pro něco dobrého do bufetu, kde není možné odolat všem dobrotám.

A už se prodává tombola! Rychle, rychle koupit lístky s citáty a hlavně s čísly, která mohou znamenat výhru, nějaký balíček či lístek do divadla... hmmm.

Na pódium náhle vystoupí Tomáš Kaňa s posledním, zaručeně výherním lístkem do tomboly. „Kdo dá víc?“ „50, 60, 70,....“ A tak to jde dál a dál, až už to vypadá, že vyhraje Michal Škrdla. „300!“ ozve se ze zadu ze sálu dámský hlásek. Míša se otočí, aby zjistil, že jeho vlastní žena ho chce přebít. „350!“ V sále je ticho, všichni s nadšením pozorují boj. „360!“ přihazuje Marta. „370“ zvýší Míša. Tomáš volá: „370 poprvé, 370 podruhé... prodáno!“ Míša se raduje, a když vytahuje peněženku, dojde mu, že jeho žena vlastně nemá peníze. ☺

A je tady samotná tombola. Tomáš hlásí čísla, ale nikdo nevstává, jen radostně hýkáme, protože pro ceny si půjdeme až na závěr. „Jupííí..., my jsme vyhráli růžovou taštičku!“ volám nadšením. Co v ní asi bude? Snad něco, co Davidka potěší. A taky, že jo! Nugeta! Co více si přát!

A pak zase na parket, dokud kapela Mr. Swing stále hraje. A i když se již kapela vzdálila, nastoupil Tomáš Kaňa, ne se svým hlasem, ale se svým notebookem a pokračovalo se dále.

Toto uteklo, je čtvrt na dvě a my raději jedeme domů, aby se náš nejmladší nevbudil. Jsme ale příjemně společensky unaveni, nadšeni a ještě k tomu obtěžkáni výhrou.

Všem, kteří pro nás tuto bezvadnou událost připravili, moc děkujeme!

Ministranská tradiční pololetní výprava za sněhem

Jak už je dlouholetým dobrým zvykem a pevnou ministrantskou tradicí, i letos jsme vyrazili na "Výpravu za sněhem" tentokrát do Jablonného nad Orlicí. Výběh místa nebyl náhodný, předně se zde už jednou takováto akce konala (sice s podstatně skromnější účastí), druhým důvodem byla relativní blízkost fary k objektům československého pohraničního opevnění z předválečných let, které jsme pojali v úmyslu navštívit. Na místo jsme dorazili vlakem ve čtvrtek večer. Už samotná cesta byla plná dobrodružství. Vyráželi jsme totiž z Brna bez našich železničních znalců (bří Komárkových), s jedním z nich jsme se měli "kdesi" shledat a my si prostě nemohli vzpomenout, přes co že to máme jet. Nakonec jsme se, za přispění paní na pokladně, která nám velmi neochotně poradila, s "Kájislavem" v pořádku shledali a mohli pokračovat. Útrapy cesty nám (jak na tom byli spolucestující, radši pomlčím) zpříjemňovala nejprve Jankova foukací harmonika, a když už jsme měli kupé konečně jenom pro sebe, mohli jsme rozdat zpěvníky a bráchovi harmoniku vyměnit za kytaru. Zpěv "vypalovaček" z ministranského zpěvníku nás pak provázel skoro až do cíle cesty. Vystoupili jsme za hustého sněžení, čehož někteří podnikavější využili k naložení objemné bagáže (jídla není nikdy dost) na nesené boby a vyrazili jsme na náročnou cestu od nádraží k faře (samozřejmě do kopce). Zde jsme byli velmi přátelsky uvítáni zdejším panem farárem.

Hlavní bod programu přišel v sobotu - výlet na zmiňované „bunkry“. To už nesněžilo, bylo tak tři stupně nad nulou a všechno tálo a všude tekla voda - jak jinak, vždyť cílem naší cesty byl Suchý vrch. V nižších polohách už ležely jen zbytky sněhu, ve vyšších ho bylo stále dost - místy až po kolena, ale zato by se byl dal ždímat. Většina bot byla „durch“ už po prvních pěti kilometrech a to potíže teprve začínaly. Ale i přes to jsme se po několika „kufrech“ přeci jenom dostali na Suchý vrch, kde jsme nejdřív (v mokru) snědli oběd (zpestřen nízkým průletem letounu JAS-39 Gripen), a potom (už v suchu) vypili v místním restauračním zařízení čaj (zpestřen blízkou prohlídkou kulometu děgtarjev, vystaveného na polici). Následoval pochod na „betonovou hranici“. Tvrz Boudu jsme nechali po naší levici a dostali jsme se do pásma lehkého opevnění - to už se ale začínalo pomalu ale jistě smrákat a tak nakonec prohlídku „řopíků“ absolvovala jen skupina rychlejších. Jeden vlak jel za hodinu a další až za tři a tak bylo zaveleno úprkem v prk! Útvar nasadil rychlejší tempo pochodu a já s náčelníkem jsme se rozhodli navštívit poslední „řopík“. Trošku jsme se zapovídali a pak už jsme museli utíkat. Běh po zledovatělé vozovce, popřípadě zasněženým lesem není zas tak adrenalinovou záležitostí, pokud se tak neděje v noci, navíc s poblíkávající čelovkou (proč já blbec ty čerstvý baterky nechal doma??), naštěstí jsme za přispění zdatných světelných navigátorů pochodující útvar našli a dohonili. Vlak jsme nakonec stihli, vyvolali menší potíže s placením za jízdenku (průvodčímu se „nechtělo“ vracet na tisícikorunu) a v pořádku dorazili na faru, a sušit, sušit, sušit.

Cesta zpět už nebyla tolik dramatická, na nádraží v Ústí jsme potkali bandu skautů s kytarou a hodinu a půl čekání jsme strávili za příjemného doprovodu písní a kytar.

Akce se zúčastnili tito ministranti: Daneček, Petr, Mareček, Jirka, Janek, Filip, Jakub, Aleš, Kája, Jenda, Marex a Náčelník. Oproti minulému roku se spousta věcí podstatně zlepšila, např. vaření (pamětníci loňské bramborové kaše pochopí) a tak nezbývá jen doufat, že se za rok opět vydáme na cestu v stejně hojném počtu a připíšeme do kroniky další splněný bod - jako ten letošní!

Proč se rád modlím růženec a co mi dává?

Začnu trochu zeširoka.

Modlitba růžence byla modlitbou mých předků, které jsem neznal (dle vyprávění) a také mých prarodičů a rodičů. Proto si myslím, že je to modlitba tak trochu dědičná. Modlil jsem se růženec už jako dítě (asi v 10-ti letech) se svojí babičkou.

Asi od 22 let jsem měl „nechvalné“ období a až po letech jsem se vrátil k víře. Přišlo to úplně samo, velká touha po modlitbě a po Kristu (určitě zásluha Ducha svatého). Tak jsem začal novou éru svého křesťanského života. A začalo to modlitbou – jak jinak než růžencem – a chozením do kostela.

Konečně se dostávám k tomu, proč se rád modlím růženec. Podle mě je to modlitba rozjímavá a hodně niterná, zaměřená na život Kristův. Také obsahuje volání po Mariině přímlově a rozjímání o jejím životě, který byl naplněn Bohem.

Růženec mi dává velmi blízké setkání s Ježíšem Kristem i s jeho matkou Pannou Marií. Jsou to pro mě ty nejkrásnější chvíle a moc si jich užívám. Také si nemyslím, že by modlitba růžence byla jen pro staré lidi. Právě naopak, mladí by se měli naučit promlouvat s Bohem a rozjímat. A to právě pomocí svatého růžence a jeho tajemství. S pokorou a úctou se dá modlitbě svatého růžence jistě trochu naučit, více je to ale dar od Boha.

Dalo by se o růženci napsat mnoho stran. Toto je jen můj krátký výčet, proč se růženec rád modlím a proč ho mám rád.

Pavel Roučka

Zamyšlení - Zajed' na hlubinu

V minulých dnech jsem dočetl další z knih Tomáše Halíka: Noc zpovědníka. Je to těžká četba a musel jsem přečíst dost stránek, než jsem pro sebe objevil červenou nit jeho úvah. Autor nemá rád stadionovou křesťanskou evangelizaci, jak ji provádějí američtí kazatelé. Nevěří ji pro její povrchnost, mělkost a nepřesvědčivost. Bůh přece nepromlouvá k duším halasným způsobem, vichrem nadšení, které rychle odvane. Naopak, požaduje po nás zklidnění, vyzývá nás zajet na hlubinu, kde vane jen vánek...

Před časem jsem zajel k přátelům do Pardubic. Byla zrovna předvelikonoční Květná neděle. Zašli jsme do kostela, kde mši svatou celebroidl poměrně mladý kněz. Když se bohoslužba přiblížila ke čtení umučení našeho Pána, oslovil shromáždění přibližně těmito slovy: „Přátelé, čtení pašijí jste jistě slyšeli mnohokrát v životě. Já se vám je pokusím přečíst nově, tak, aby vám uvízly v paměti, aby Boží slovo u vás neklouzalo jen po povrchu, ale pokud možno proniklo do hloubky vaší duše.“ Už tento úvod zapůsobil na nás tak, že jsme zbystřili pozornost, jak může číst nově? Četl evangelium zvolna, s pauzičkami, tak trochu rozhlasově, aby posluchači měli možnost si v duchu představit dramatický děj pašijí a krátce o něm meditovat. A dosáhnul toho, že i po letech na tyto pašije vzpomínám, nejraději s misálkem v ruce, kdy mohu slyšené paralelně i číst.

Osobně mám rád modlitbu svatého růžence, je-li po každém Zdrávasu připomenuto příslušné tajemství. Vždyť tato, u Božího lidu tak oblíbená modlitba, je vlastně meditací o životě našeho Pána. Je-li příslušné tajemství řečeno pouze na začátku desátku, snadno se stane, že následující zdrávasy se stanou povrchním monotoniím opakováním pouhých slov, kdy se naše myšlenky snadno odpoutají od podstatného obsahu. (I když mi jedna zbožná duše řekla, že se musí zdrávasy modlit rychle, jinak by se jí myšlenky rozběhly třeba k tomu, že na oltáři stojí některá svíce šikmo nebo že květiny ve váze už zvadly, či že musí zařídit to či ono – bohužel, to je pak ono povrchní modlení, drmolení Zdrávasů bez obsahu).

Před druhou světovou válkou a ještě několik let po ní vydávali olomoučtí dominikáni publikaci: Na hlubinu. Její obsah měl za úkol vést čtenáře k prožívanému křesťanství, pryč od mělkého, nepřesvědčivého, zvykového (jen politického) náboženství, které snadno ztroskotává v bouřích, složitostech a problémech, jak je praktický život přináší.

Začíná postní doba. Možná, že i rozhlas a jiná média se o ní zmíní a budou připomínat lidovou zvykovost, postní a velikonoční folklor. To není výraz křesťanství naší společnosti, to je jen povrch, vzpomínka na dobu, kdy byla u nás víra v Boha skutečně žitá. V březnu bude sčítání lidu, při němž, jsme-li skutečnými křesťany, budeme mít možnost se ke svému náboženství veřejně přihlásit. Prosme Pána, abychom dokázali s Jeho pomocí lodičku svého života a své nábožnosti směřovat na hlubinu.

Bajka nejen pro děti

Rozhádané nůžky

Dobře ukryté v hromadě novin ležely nůžky. Rády se schovávaly. Spolu s dalšími pořouchlými věcmi, jako jsou hřebeny a propisovačky, nikdy nebyly k nalezení tam, kde by je člověk chtěl mít.

Nic jim nechybělo, byly rády, že nemusejí stříhat výkres natřený lepidlem, tvrdé obaly z plastu nebo lepenku. Mezi námi, ono s nimi stejně nešlo stříhat ani obyčejný papír. Když to někdo zkusil, nůžky se mu pomstily tím, že stříhanou věc ožvýkaly, zmačkaly a potrhaly. O rovném ustřižení vůbec nemohla být řeč. Tu a tam je napadlo, že by mohly být užitečné, ale brzy si to zase rozmyslely.

Nikdo je neměl rád a také ony se s nikým nesnesly. Dokonce ani samy se sebou. Pravá nůžka měla pocit, že se musí zbytečně tahat a otravovat s neschopnou levou sestrou, a levá si zase myslela, že se nedá žít s tak namyšleným a líným dvojčetem. Zkrátka byly protivné až běda. Nedaly si domluvit ani od novin - a ty přece vědí úplně všechno.

„Jak se sem dostaly?“ divil se člověk, když při třídění novin nůžky našel. Snad se i trochu zaradoval a chtěl si vystříhnout článek. Ale ouha.

„K čemu takový krám vůbec máme?“ pronesl hlasitěji, než bylo jeho zvykem. Několikrát s nůžkami naprázdno zacvakal. Viděl, že se jedna polovina odtahuje od druhé. Nedrží těsně u sebe, jak by měly a viklají se. Rozhodl se s tím skoncovat.

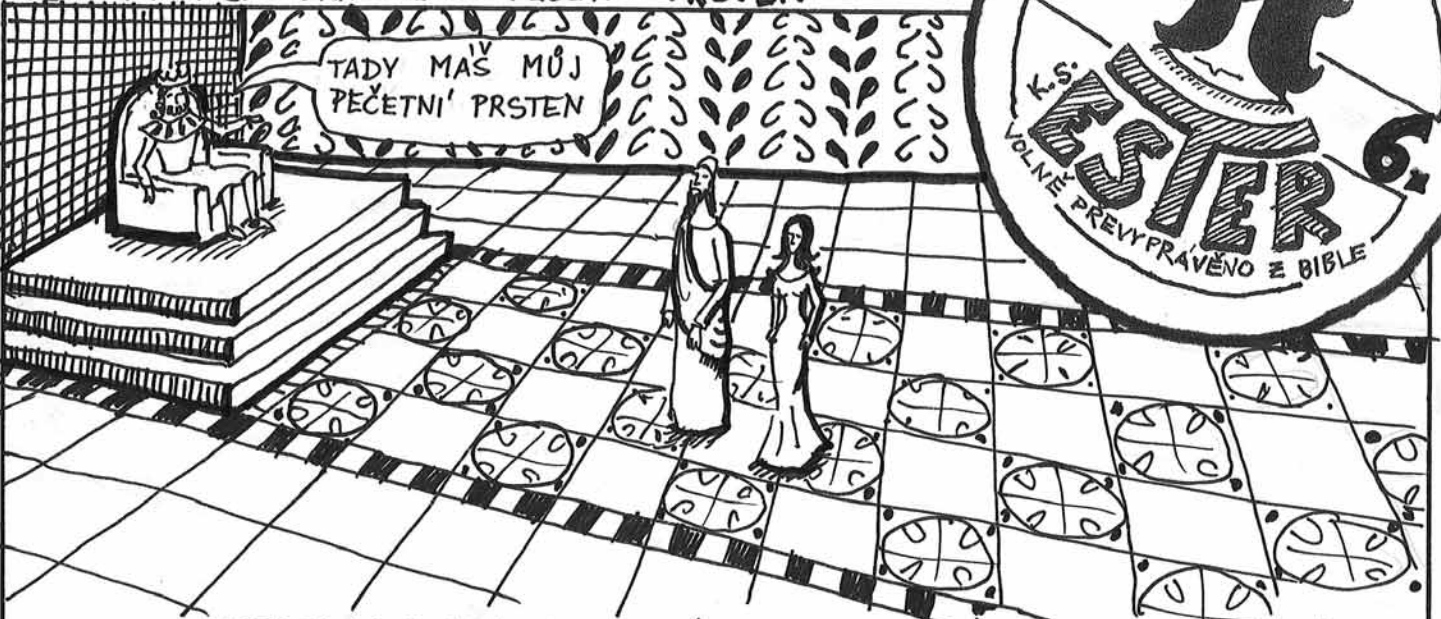
Když si musely lehnout na kovací plochu svěráku, začaly nůžky tušit, že tentokrát to přehnaly a jde do tuhého. Tři nebo čtyři přiměřené rány kladivem do středového nýtku skoncovaly s trucováním i s dosavadní volností.

„Konečně se s nimi zase dá stříhat,“ pochvaloval si člověk, složil výstřižek a šel nůžky uklidit do přihrádky, aby je příště měl po ruce. Věděl, že tam nezůstanou dlouho, ale to už tak u některých věcí bývá.

Milé děti a jaké si z této bajky můžete vzít poučení?

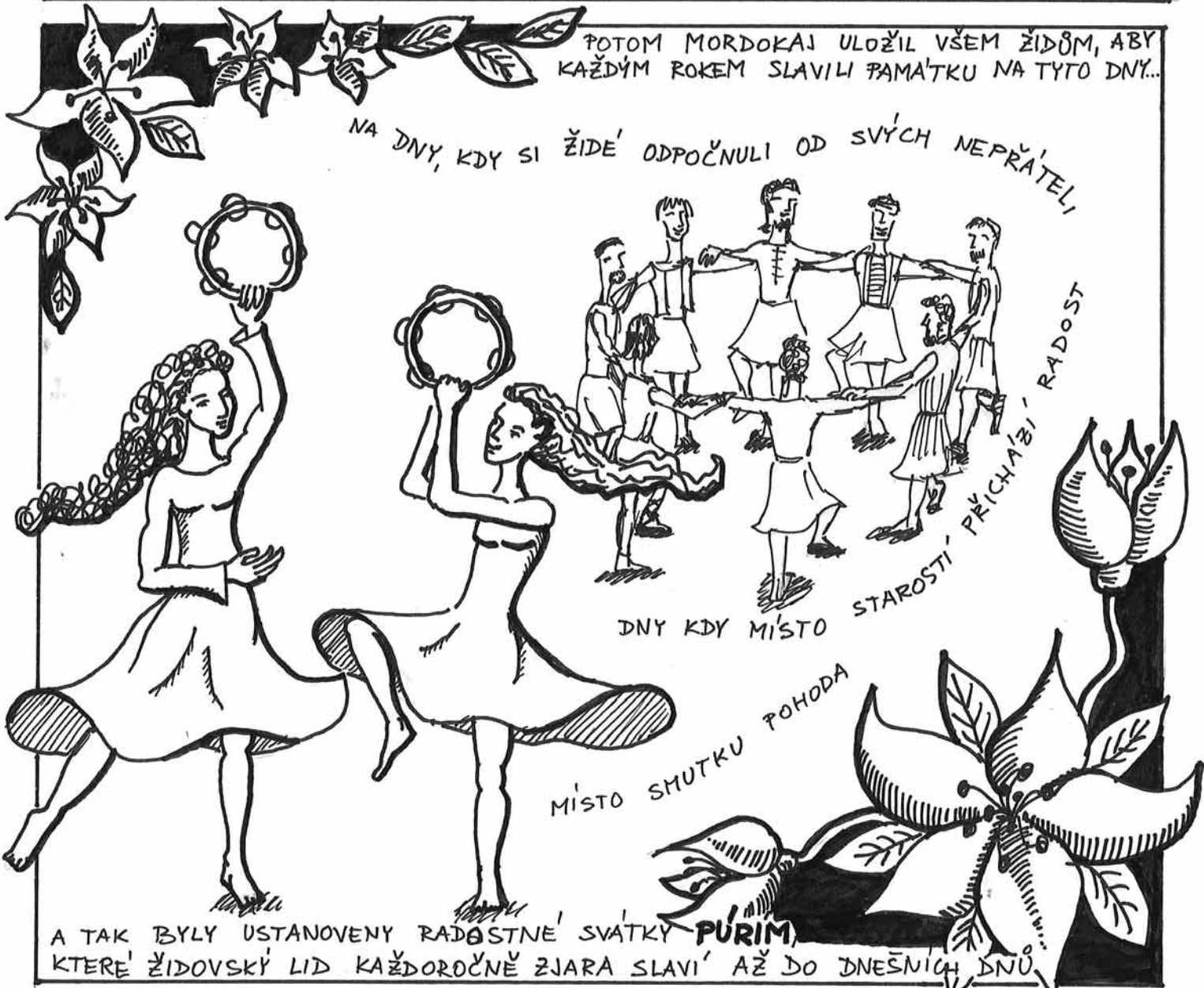
PO VŠECH TĚCH UDÁLOSTECH SI KRÁL VZPOMNĚL NA MORDOKAJE - KTERÝ MU KDYSI ZACHRANIL ŽIVOT PŘED SPIKNUTÍM - JMENOVAL HO NA MÍSTO HAMANA NEJVYŠŠÍM MEZI SVÝMI MUŽI A DAROVAL MU PEČETNÍ PRSTEN

TAK MOHLI MORDOKAJ A ESTER ZABRÁNIT STRAŠLIVEMU KRVEPROLITÍ ŽIDŮ, O KTERÉ USILOVAL HAMAN...

POTOM MORDOKAJ ULOŽIL VŠEM ŽIDŮM, ABY KAŽDÝM ROKEM SLAVILI PAMÁTKU NA TYTO DNY...

NA DNY, KDY SI ŽIDÉ ODPOČNULI OD SVÝCH NEPŘÁTELI

DNY KDY MÍSTO

STAROSTI - PŘÍCHAŽI - RADOST

MÍSTO SMUTKU POHODA

A TAK BYLY USTANOVENY RADOSTNĚ SVÁTKY PŮRIM, KTERÉ ŽIDOVSKÝ LID KAŽDOROČNĚ ZJARA SLAVÍ AŽ DO DNEŠNÍCH DNŮ

KONEC